

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 10 juni 2011 in zaak nrs.
11/9445 en 11/9446 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij brief van 14 december 2010 heeft de minister de vreemdeling opgedragen om Nederland onmiddellijk te verlaten.

Bij besluit van 14 maart 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 juni 2011 heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. In de enige grief klaagt de minister dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat reeds omdat de minister op 14 december 2010 een terugkeerbesluit aan de vreemdeling heeft uitgereikt, de vreemdeling daartegen bezwaar heeft kunnen maken en de minister gehouden was dat bezwaar inhoudelijk te beoordelen. Nu in dit geval is gesteld, noch gebleken dat sprake is van een van de gevallen als bedoeld in artikel 6:6 van de Awb, heeft de minister het door de vreemdeling gemaakte bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard, aldus de voorzieningenrechter. De minister klaagt, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de voorzieningenrechter aldus heeft miskend dat bij besluit van 9 mei 2010 een door de vreemdeling ingediende asielaanvraag is afgewezen, welk besluit ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling tevens als terugkeerbesluit kan worden aangemerkt. Derhalve behoefde in dit geval geen nieuw terugkeerbesluit te worden genomen, zodat de brief van 14 december 2010 niet op rechtsgevolg was gericht en louter informatief van aard moet worden geacht, aldus de minister.

1.1. Bij besluit van 9 mei 2010 heeft de minister een door de vreemdeling ingediende aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. In dit besluit heeft de minister onder meer vermeld dat de afwijzing de rechtsgevolgen heeft als opgesomd in artikel 45 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), dat de vreemdeling na bekendmaking van de beschikking niet langer rechtmatig in Nederland verblijft en dat zij Nederland onmiddellijk dient te verlaten, bij gebreke waarvan zij kan worden uitgezet.

Bij brief van 14 december 2010 is de vreemdeling opnieuw opgedragen om Nederland onmiddellijk te verlaten.

1.2. Ingevolge artikel 3, punt 4, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder "terugkeerbesluit" verstaan: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder s, van de Vw 2000 wordt in deze wet en de daarop berustende bepalingen onder "terugkeerbesluit" verstaan: het terugkeerbesluit, bedoeld in artikel 3, punt 4, van de Terugkeerrichtlijn.

Ingevolge artikel 62a, eerste lid, stelt de minister de vreemdeling, niet zijnde gemeenschapsonderdaan, die niet of niet langer rechtmatig verblijf heeft, schriftelijk in kennis van de verplichting Nederland uit eigen beweging te verlaten en van de termijn waarbinnen hij aan die verplichting moet voldoen, tenzij:

- a. reeds eerder een terugkeerbesluit tegen de vreemdeling is uitgevaardigd en aan de daaruit voortvloeiende terugkeerverplichting niet is voldaan,
- b. de vreemdeling in bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, of
- c. de vreemdeling door een andere lidstaat van de Europese Unie wordt teruggenomen op grond van een op 13 januari 2009 geldende bilaterale of multilaterale overeenkomst of regeling.

1.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 21 maart 2011 in zaak nr. 201100493/1/V3; www.raadvanstate.nl), is sprake van een terugkeerbesluit, indien het gaat om de administratieve vaststelling dat het verblijf van een derdelander in Nederland onrechtmatig is geworden en dat op hem daarom de verplichting rust om Nederland te verlaten.

Dit brengt met zich dat de in het besluit van 9 mei 2010 vervatte mededeling dat de vreemdeling niet langer rechtmatig in Nederland verblijft en dat zij Nederland onmiddellijk dient te verlaten een terugkeerbesluit in vorenbedoelde zin is, zodat met de brief van 14 december 2010 geen ander of verderstrekkend rechtsgevolg is ingetreden dan met het terugkeerbesluit van 9 mei 2010. Derhalve kan de brief van 14 december 2010 niet als terugkeerbesluit worden aangemerkt en stonden tegen die mededeling, gelijk het betoog van de minister, geen rechtsmiddelen open, zodat het door de vreemdeling tegen die brief gemaakte bezwaar terecht niet-ontvankelijk is verklaard.

De grief slaagt.

2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen overigens is aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de

Afdeling het door de vreemdeling tegen het besluit van 14 maart 2011 ingestelde beroep alsnog ongegrond verklaren.

3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 10 juni 2011 in zaak nr. 11/9445;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. A. Wijker-Dekker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

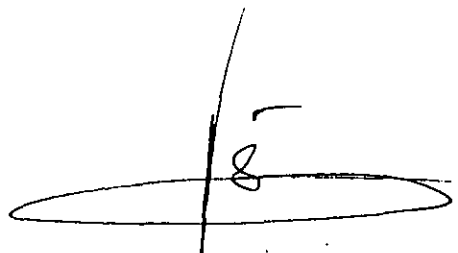
w.g. Wijker-Dekker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 oktober 2012

562.

Verzonden: 10 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser